

Starý sad

V rohu starého sadu u zdi stála skloněná jabloň. Studený podzim si už vzal všechno listí a ve větru se na nejnižší větvi houpala stříbrná klec. Na dně klece seděl malý kašpárek, oblečený napůl červeně a zpola bíle. A když se trošku pohnul, ozvalo se slabé cinkání rolniček, které měl na štrápcích a špičkách dlouhých bot.

Kašpárek přes den spal, protože ve starém sadu už nebylo na co se dívat a přes zeď nedohlédl. V noci ale měl oči otevřené, protože i po tmě viděl, co jiní by nespatri. A všechno, na co se podíval, bylo hned i v hluboké tmě krásné a veselé tak, jako bylo vesele a krásně v kašpárkových očích.

Jen jedna věc byla i přes pohled jeho očí stále stejná. Každou noc už k ránu přelétal přes zeď bílý stín velkého motýla. Pomalu mával křídly, několikrát oblétl klec s kašpárkem a pak se ztratil mezi stromy. Ať se kašpárek díval jak mohl, nikdy na motýlu nezahlédl oči. Byl to jen bílý stín. A nikdy také neviděl, že by se vracel stejnou cestou přes zeď, jakou přilétal.

Řadu nocí si kašpárek ten bílý stín jenom prohlížel a když zase jednu noc už potřetí dokola oblétl jeho klec, zvolal na něho: “Stíne, motýlí stíne, pročpak každou noc přilétáš do mého starého sadu?” A motýl dál kroužil kolem klece a pak promluvil: “Jsem stínem jara a do tohoto starého sadu se vracím už jen jako stín, protože to právě jaro se sem už nikdy nevrátí“.

Ale kašpárkovi přišlo strašně smutné, že starý sad smí znát z jara už jenom bílý stín a povídá motýlovi: “Všude za zdí kolem sadu je jistě krásně, ale když sem už jaro nepřijde, může být i zde alespoň trošku krásně a veselo. Já nevidím na celý sad, ale kam přesto dohlédnu, tam je hned plno radosti. Motýlí stíne, vezmi mě na svá křídla a poletíme sadem, dokud nebude i v tom nejhlubším koutu mezi starými stromy vesele.“

Jenže bílý stín motýla neměl dost síly, aby kašpárka unesl. Ale protože stín neměl oči a kašpárek viděl dobře i potmě, navrhl stínu, že už se nebude dívat do sadu v noci, ale ve dne a na noc, kdy přilétá bílý stín, půjčí mu své oči a ty pak na bílém motýlím stínu oblétnou vždy celý velký sad.

A příští noc poprvé půjčil kašpárek své oči bílému stínu motýla
a pak bylo v celém starém sadu, kam už se jaro nikdy nevrátí, vesele
a krásně.

1990

Jiri H. Brodsky

<http://www.havlikjiri.cz/>